

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Εγκριμένο από το Υπουργείο της Παιδείας

Ίδρυτής — Διευθυντής — Έκδότης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομές: Έτησια Δραχ. 1.500 — Έξάμηνος 750

Αθήνα Γενάρης 1943

ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

Το Ξεκίνημα της Νειότης απευθύνει προς το αναγνωστικό του κοινόν της θερμότερες του εύχες για τόν Καινούργιο Χρόνο, τὸ 1943

Τὸ περιοδικὸ μας ἀριθμῆι π ντάμηνη μονάχα ζωὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξεδόθη.

Ὁ ἀπολογισμὸς ὅμως τῆς ὀλίγης αὐτῆς ζωῆς παρέχει κάθε βεβαιότητα ὅτι οἱ ἀντικειμενικοὶ τοῦ σκοποῦ, ποὺ διέγραψεν ἔξ ἀρχῆς καὶ γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν ὁποίων ἀκολούθησε μὲ σταθερὸ βῆμα τὴ πορεία τοῦ πραγματοποιοῦνται.

Τὸ «Ξεκίνημα τῆς Νειότης» θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὸ ἴδιο ἀνιδιοτελὲς θάρρος τὴν πορείαν του, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ὕλικές ζημίες του. Ζητεῖ μονάχα τὴν ἀνεπιφύλακτὴ ἐνίσχυση τῶν ἀναγνωστῶν καὶ τῶν συνδρομητῶν του. Ὅλο· ἄς ὑποστηρίξουν τὸ «Ξεκίνημα τῆς Νειότης» γιὰτὶ τὸ περιοδικὸ μας δὲν εἶναι ἔμπο-

ρικὴ ἐπιχειρήσις, εἶναι καὶ φιλοδοξεῖ νὰ μείνῃ τὸ ἐγκόλπιο τῆς πνευματικῆς ζωῆς κάθε νέου καὶ νέας. Φιλοδοξεῖ νὰ γείνη τὸ περιοδικὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας. Γι' αὐτὸ, μπαίνοντας στὸ νέο χρόνο, ἀπευθύνεται μὲ πεποιθήση πρὸς ὅλους, ὅσοι ἐγκρίνουν καὶ ἀναγνωρίζουν τὴν ἠθικὴ ὠφελιμότητα τῶν σκοπῶν του καὶ ζητεῖ τὴν ἐνίσχυσή τους. Ἡ κυριώτερα εἶναι ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν, ἡ πύκνωση τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, ἡ διαδοσὴ του. Κι' ἡ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ τρέφει ἀκλόνητὴ βεβαιότητα στὴν ὑποστήριξη αὐτῆ, γιὰτὶ ἡ προσπάθειά του καὶ τὰ ἐλατήριά του εἶναι εὐγενῆ, καὶ ὄρατα.

Μὲ τὴ βεβαιότητα αὐτὴ μπαίνει μὲ τὸ νέο χρόνο στὸν ἕκτο μῆνα τῆς ζωῆς του

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

FRANCOIS COPPÉE

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ήτανε μιὰ φορὰ—σὲ μιὰ βυρεινὴ πολιτεία τῆς Εὐρώπης— ἓνα παιδάκι ἑπτὰ χρονῶν, ποὺ τὸ λέγανε Βόλφ, ὄρφανὸ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, ποὺ τὸ εἶχε περιμοζέψει μιὰ γρηῃ θεία του. Ἡ γυναῖκα ὅμως αὐτὴ ἦτανε σκληρὴ καὶ φιλάργυρη καὶ ἀναστέναζε ἀπὸ τὸ κακό της κάθε φορὰ ποὺ ἔδινε στὸν ἀνηψιὸ της νὰ φάη.

Μὰ ὁ φτωχὸς Βόλφ ἦταν τόσο καλός, ὥστε παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαποῦσε τὴν κακιὰ θεία του, ἂν καὶ τὸν ἔκανε νὰ φοβᾶται πολὺ, ὅταν τὸν κύτιζε μὲ τὰ διαπεραστὰ καὶ μάτια της.

Ἡ θεία τοῦ Βόλφ, ἐπειδὴ ἦταν γνωστὸ σ' ὅλη τὴν πολιτεία πῶς ἦταν πολὺ πλούσια καὶ εἶχε ἀρκετὲς κάλτσες γεμάτες χρυσὰ νομίσματα, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ στείλῃ τὸν ἀνηψιὸ της στὸ σχολεῖο τῶν φτωχῶν, γιατί φοβόταν τῆς κατηγορίας τοῦ κόσμου. Τὸν εἶχε βάλει λοιπὸν σ' ἓνα ἰδιωτικὸ λύκειο, μὰ εἶχε παζαρέψει τόσο τὰ δίδακτρα μὲ τὸν διευθυντὴ, ὥστε αὐτὸς τῆς ἔκανε στὸ τέλος μιὰ ἔκπτωση. Μὰ συγχρόνως, θυμωμένος, γιατί εἶχε ἓνα μαθητὴ τόσο κακογεμένο, ποὺ πλήρωνε μάλιστα λίγα, τὸν τιμωροῦσε συχνὰ καὶ ἄδικα καὶ προκαλοῦσε ἐναντίον του τὶς κοροϊδιὲς τῶν συμμαθητῶν του, ποὺ ἦσαν ὅλοι παιδιά πλουσίων ἀστῶν.

Ἔτσι ὁ φτωχὸς μικρούλης ἦταν πολὺ δυστυχισμένος καὶ δὲν ἔκανε ἄλλο, παρὰ νὰ κλαίη κρυφὰ καὶ ὀλομόναχος.

Εἶχαν φτάσει πιά τὰ Χριστούγεννα.

Τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης γιορτῆς, ὁ διευθυντὴς ἔπρεπε νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς μαθητὰς του στὴ λειτουργία τοῦ μεσονυχτίου καὶ νὰ τοὺς ξαναπάρῃ κατόπιν στὰ σπήτια τους.

Ἐπειδὴ ὁ χειμῶνας ἦταν πολὺ ἄγριος ἔκεινο τὸ χρόνο καὶ καθὼς ἀπὸ ἡμέρες ἔπεφτε ἀφθονο χιόνι, ὅλοι οἱ μαθηταὶ πῆγαν στὴν ἐκκλησία, ντυμένοι μὲ θερμὰ καὶ καινούργια ροῦχα, κουκουλωμένοι ὡς τ' αὐτιά, μὲ γάντια καὶ μὲ μπότες.

Μονάχα ὁ μικρὸς Βόλφ παρουσιάσθηκε τρεμουλιάζοντας ἀπ' τὸ κρύο κάτω ἀπ' τὰ παληόρροχά του, ποὺ τὰ φοροῦσε ἀνάλλαγα γιορτιῆς καὶ καθημερινῆς.

Οἱ κακοὶ συμμαθηταὶ του, βλέποντάς τον τόσο κακογεμένο, ἄρχισαν πάλι νὰ τὸν κοροϊδεύουν. Μὰ ὁ φτωχὸς ὄρφανὸς ἦταν τόσο ἀπασχολημένος νὰ φυτᾷ τὰ κοκκαλιασμένα του δάχτυλα γιὰ νὰ τὰ ζεστάνῃ, ὥστε δὲν τοὺς ἔδινε καμμιά προσοχή.

Ἐκανε πολλὴ ζέση μὲς στὴν ἐκκλησία ποὺ ἀστραποβολοῦσε ὀλόκληρη ἀπὸ τ' ἀναμμένα κεριά. Καὶ οἱ μαθηταὶ, ξαναμμένοι τώρα, ἐσωφελήθησαν ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν τὸ ἀρμόνιο καὶ οἱ ψαλμοὶ καὶ ἄρχισαν νὰ σιγοκουβεντιάξουν. Ὅλοι ἐξεθείαζαν τὸ πλούσιο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι ποὺ τοὺς περίμενε, ὅταν σὲ λίγο θὰ γύριζαν στὰ σπήτια τους. Ὁ γυιὸς τοῦ δημάρχου ἔλεγε πῶς εἶχε δεῖ πρὶν φύγει γιὰ τὴν ἐκκλησία, μιὰ πελώρια χήνα ποὺ τὴν παραγά-

μιζαν μὲ καρῦδια καὶ κουκουνάρια. Ὁ γυιὸς τοῦ ἀρχιδικαστῆ πάλι, ἔλεγε πῶς εἶχαν ἐτοιμάσει στὸ σπήτι του ἓνα μεγάλο δένδρο, ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ ὁποίου κρεμόνταν πορτοκάλια, γλυκίσματα καὶ παιχνίδια. Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔλεγαν πῶς εἶχανε δῆ στὸ σπήτι τους παρόμοια ὠραῖα πράγματα. (*)

Ἐπίσης συζητοῦσαν καὶ γιὰ τὰ δῶρα ποῦ θάβραζε ὁ μικρὸς Χριστὸς στὰ παπούτσια τους. Καὶ καθὼς μιλοῦσαν ἔλαμπε στὰ μάτια τους πρόκαταβολικῶς ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ποῦ θὰ ἐννοιωθῶν ὅταν τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔπαιζαν μὲ τοὺς μολυβένιους στρατιῶτες, μὲ τοὺς καραγκιόζιδες καὶ τὰ χίλια—δυὸ ἄλλα παιχνίδια.

Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ Βόλφ, ἤξερε ἐκ πείρας ὅτι ἡ γρηῃ φιλάργυρη θεία του θὰ τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάη. Ὡστόσο, ἔλπιζε καὶ αὐτὸς, ἐπειδὴ ὅλο τὸ χρόνο ἦτανε φρόνιμος καὶ ἐργατικὸς, ὅτι ὁ μικρὸς Χριστὸς δὲν θὰ τὸν ξεχνοῦσε καὶ γι' αὐτὸ σκεφτόταν ἀπὸ ὧρα, μόλις γύριζε στὸ σπήτι του, νὰ βάλῃ τὰ χοντροπάπουτσί του πλάι στὸ τζάκι.

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυχτίου, οἱ πιστοὶ ἔφυγαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς καὶ οἱ μικροὶ μαθηταὶ, δυὸ—δυὸ, ἀκολουθώντας τὸν παιδαγωγό τους.

Βγαίνοντας ὅμως ἔξω, εἶδαν στὴν εἴ-

(*) Σημείωσις μεταφραστοῦ: Δὲν πρέπει ἀλημονοῦμε ὅτι στὴν Εὐρώπη εἶναι ἔθιμον τὰ δῶρα νὰ δίδονται στὰ παιδιά ὄχι τὴν πρωτοχρονιά, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων καὶ μάλιστα τὰ παιδιά νὰ τὰ βρῆσκουνε τὸ πρῶτὸ μέσα στὰ παπούτσια τους, τὰ ὁποῖα φροντίζουν νὰ βάλουνε τὸ βράδυ πρὶν πλαγιάσουνε κοντὰ στὸ τζάκι.

σοδο τοῦ ναοῦ, καθισμένο σ' ἓνα πέτρινο πάγκο, ἓνα παιδί ποὺ κοιμόταν, ἓνα παιδί ποὺ φοροῦσε λευκὸ μάλλινο φόρεμα καὶ ποὺ, παρ' ὅλο τὸ τρομερὸ κρύο, ἦταν ξυπόλυτο. Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ δὲν ἦταν ζητιανόπουλο, γιατί τὸ φόρεμά του ἦταν καθαρὸ καὶ καινούργιο. Κοντὰ του ἔβλεπε κανεὶς, ἐπάνω στὸ χιόνι, δεμένα μ' ἓνα σχοινί, διάφορα ἐργαλεῖα μαθητευομένου ξυλουργοῦ.

Φωτισμένο ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν τὸ πρόσωπό του, εἶχε μιὰ ἔκφρασι θείας γλυκύτητος καὶ τὰ μακρὰ σγουρὰ καὶ ξανθὰ μαλλιά του φαινότουσαν σὰν νὰ σχηματίζαν φωτοστέφανο γύρω ἀπ' τὸ μέτωπό του. Μὰ τὰ παιδικὰ του πόδια, μελανιασμένα ἀπ' τὸ κρύο τῆς παγωμένης αὐτῆς νύχτας τοῦ Δεκέμβρη, προκαλοῦσαν τὸν οἴκτο σ' ὅποιον τὰ ἔβλεπε.

Οἱ μαθηταὶ ποῦ φοροῦσαν τόσο θερμὰ παπούτσια, πέρασαν ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸ ἄγνωστο αὐτὸ παιδί. Μερικοὶ μάλιστα, τὰ παιδιά τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς πολιτείας, τοῦ ἔρριξαν βλέμματα, στὰ ὁποῖα διαβαζόταν ὅλη ἡ περιφρόνησι τῶν πλουσίων πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

Μὰ ὁ μικρὸς Βόλφ, βγαίνοντας τελευταῖος ἀπ' τὴν ἐκκλησία, στάθηκε συγκινημένος μπροστὰ στὸ ὠραῖο παιδί ποὺ κοιμόταν.

— Ἀλλοίμονο! εἶπε μέσα του. Εἶναι φρικτὸ! ... Αὐτὸ τὸ φτωχὸ παιδάκι περπατᾷ ξυπόλυτο μὲ τέτοιο κρύο ... Δὲν ἔχει οὔτε ἓνα παπούτσι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ μπροστὰ του καὶ νὰ τοῦ ἀφήσῃ σ' αὐτό, ἐνῶ θὰ κοιμᾶται, ὁ μικρὸς Χριστὸς τὰ δῶρα του...

Κι' ἀμέσως παρασυρόμενος ἀπ' τὴν καλὴ του καρδιά, ὁ Βόλφ ἔβγαλε τὸ τσόκαρο τοῦ δεξιοῦ του ποδιοῦ καὶ τὸ ἄρρησε

μπρός στο κοιμισμένο παιδί. Έπειτα, κουτσαίνοντας και βουτώντας το γυμνό του πόδι στο χιόνι, ακολούθησε τους άλλους μαθητές και ξαναγύρισε στο σπίτι της θείας του.

— Δες το παληόπαιδο! φώναξε η θεία του, γεμάτη θυμό, μόλις τον είδε μ' ένα μόνο παπούτσι. Τι έκανες το παπούτσι σου άθλιε;

Ο μικρός Βόλφ δεν ήξερε να λήη ψέματα και μολονότι φοβόταν τρομερά τη θεία του, της όποιας τα μάτια έβγαζαν σπίθες, της όμολόγησε την αλήθεια...

Μόλις τον άκουσε η γρηά ξέσπασε σ' ένα τρομερό γέλιο και φώναξε:

— Α! ο κύριος χαρίζει τα παπούτσια του στους φτωχούς! Α! Α!... Για να σε μάθω να μη το ξανακάνης αυτό, θά βάλω στο τζάκι το τσόκαρο που σ' απόμεινε και σίγουρα θά βάλει μέσα ο μικρός Χριστός βέργες για να σε δείρω μ' αυτές το πρωί... θά σ' αφήσω μάλιστα αύριο όλη την ημέρα με νερό και ξερό ψωμί... Κι αν θέλεις, χάρισε άλλη φορά τα παπούτσια σου στους ζητιάνους...

Και η κακή γρηά, αφού έδωσε στον άνηπίό της δυο χαστουκία τον έστειλε να κοιμηθῆ στην σοφίτα. Απελπισμένο το παιδάκι πλάγιασε στα σκοτεινά κι' αποκοιμήθηκε σε λίγο, μουσκεύοντας το μαξιλάρι του στα δάκρυα.

Μά την άλλη μέρα, όταν η γρηά ξυπνημένη απ' το κρύο και τιναγμένη απ' το συνάχι της, κατέβηκε στη σάλα, είδε — ώ τι θαύμα—το μεγάλο τζάκι γεμάτο από παιχνίδια που έλαμπαν κι' από κάθε λογής μποναμάδες. Κι' επάνω σ' όλον αυτό το θησαυρό στεκόταν δλόρθο το τσόκαρο που ο άνηπιός της είχε δώσει στο μικρό φτωχόπαιδο, πλάι στο άλλο τσό-

καρο, που η ίδια είχε τοποθετήση άποβραδύς εκεί και στο όποιο λογάριάζε να βάλη ένα μάτσο βέργες.

Και καθώς ο μικρός Βόλφ, ακούγοντας τις φωνές της θείας του, ξύπνησε κι' έτρεξε κοντά της και θαύμαζε έκστατικός όλα αυτά τα πολύτιμα πρωτοχρονιάτικα δώρα, έξαφνα δυνατές φωνές ακούστηκαν έξω. Η θεία κι' ο άνηπιός βγήκαν για να μάθουν τι συνέβαινε κι' είδαν όλα τα λαδικά της γειτονιάς μαζεμένα γύρω απ' τη μεγάλη δημοσία βρούσι να χαχανίζουν. Τι συνέβαινε λοιπόν; "Ω! ένα πράγμα πολύ διασκεδαστικό και πολύ αλλόκοτο! Όλα τα παιδιά των πλουσίων, μολονότι οι πατέρες τους τους είχαν αγοράσει τα πιο όμορφα δώρα, δεν βρήκαν τίποτε άλλο στα παπούτσια τους που είχαν αφήσει στο τζάκι, παρά βέργες.

Τότε το όρφανό κι' η γρηά άναλογίστηκαν τα πλύτη που είχαν βρή στο δικό τους τζάκι και κυριεύτηκαν από τρόμο. Μά έξαφνα, είδαν να φτάνη ο κ. έφημέριος με την όφι του άναστατωμένη. Πάνω από τον πάγκο της εισόδου της εκκλησίας, στο ίδιο μέρος, το προηγούμενο βράδυ, ένα παιδάκι ντυμένο στα λευκά και παρ' όλο το μεγάλο κρύο, ξυπόλυτο, είχε άκουμπήσει το κεφαλάκι του, κι' ο έφημος είχε ιδεί ένα χρυσό κύκλο, σαν φωτιστέφανο, άποτυπωμένο στις παλιές πέτρες.

Και τότε όλοι σταυροκολήθηκαν μ' ευλάβεια, καταλαβαίνοντας πως το όμορφο αυτό κοιμισμένο παιδί, που είχε πλάι του σύνεργα ξυλουργού, ήταν ο ίδιος ο Χριστός, που για μια ώρα είχε ξαναγίνει όπως ήταν την έποχή που εργαζόταν στο σπίτι των γονέων του... Και όλοι έσκυψαν το κεφάλι τους μπροστά σ' αυτό το θαύμα, που ο καλός Θεός είχε κάνει για ν' ανταμείψη ένα δυστυχισμένο, μά όμως πολύ πονετικό παιδάκι...

(Μετάφρασις εκ του Γαλλικού)

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΚΑΖΑΝΤΖΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ (1811-1901)

Μέσα στο μικρό κύκλο των μεγάλων Έλλήνων σατυρικών και φιλοσόφων της περασμένης γενιάς ξεχωριστή θέση κατέχει ο Ανδρέας Λασκαράτος. Το έργο του Λασκαράτου είναι όχι μόνο δυνατό απ' την τεχνική του ζητήματος πλευρά, ποιήσι, ιδέα, και απόδοσι, μά και γεμάτο σάτυρα και ειρωνεία από την όποία άπαυάζουν ήθικά διδάγματα μεγάλης κοινωνικής σημασίας. Δέν πρόκειται βέβαια να κρίνω εδώ το έργο του Λασκαράτου. Είναι άλλωστε τούτο πολύ άνώτερο απ' της μικρές μου δυνάμεις. Θα άποτίσω μόνο—ταπεινός προσκυνητής του μεγάλου έργου του—το φόρο τιμής που χρωστούμε όλοι μας στον έπταιήσιο ποιητή που στάθηκε ο έμπνευστής και πρωτεργάτης μιας προσπάθειας για την άνυψωση και άναγέννηση της κοινωνίας μας.

Ο Λασκαράτος γεννηθηκε την πρωτομαγιά του 1811 στο Ληξούρι της Κεφαλλονιάς. Στα πρώτα του μαθήματα είχε για δασκάλους τους καλλίτερους του καιρού του, μεταξύ των όποιων και τον Νεόφυτο Βίμβα που βρισκόταν τότε εκεί. Προικισμένος με δυνατό ταλέντο έδωσε στα έργα του ζωντανή την εικόνα της έποχής του. Με άπαράμιλλη δεξιοτεχνία ξεσκεπάσε και χρωμάτισε τα κοινωνικά άτοπα του τόπου του και στάθηκε πρωτοπόρος στην κοινωνική εξέλιξη της έποχής του. Απ' τα μαθητικά του χρόνια ο Λασκαράτος είχε δείξει το ποιητικό του δαιμόνιο. Οι πρώτοι καθηγητάι του ο ποιητής Κάβος κι' ο Βικέντιος Νανούτης έννόησαν το ταλέντο του και τον ένθάρρυναν να στιχοιουργή και να τυπώση τα πρωτόλειά του. Οι δικοί του τον σπούδασαν νομικά, και τον προώριζαν για την πολιτική. Λίγο όμως διάστημα. Δέν ήταν στη φύση του η ιδιότητα του δικολάβου. Όταν κάποτε διωρίστηκε πάρεδρος

δικαστής έβγαλε μια άπόφαση σε στίχους. Ο άνησυχος χαρακτήρας του δέν ήταν για το διάγγελμα που τον άνάγκασαν ν' ακολουθήση. Γρήγορα έγκατέλειψε τη δικηγορία. Ποτισμένος με σταθερές ήθικες αρχές δέν ήταν από τους άνθρώπους που μπορούσαν να μπλεχούν σε μια έπαγγελματική ρουτίνα και μάλιστα εκείνης της έποχής, αυτό, που θυσιάσε πάντα το άτομικό του συμφέρον για να υποστηρίξη τις ήθικες πεποιθήσεις του, και να κτυπήση τις κοινωνικές άναποδιές του τόπου του και της έποχής του. Κι' έτσι έχασε η Θέμις μά τον κέρδισε η Άθηνά.

**

Ο Λασκαράτος ήταν άνθρωπος δυνατού χαρακτήρος. Είχε τη δύναμη να προκαλή το μίσος και την καταδρομή της κοινωνίας που ξεσκεπάζε κάθε της πληνή, και έσάλπιζε κάθε της ελάττωμα. Ήταν γεννημένος για να κωτηριάζη και να πογγή, για να σατυρίζη και ν' αγαπά. Άψηφώντας τις κοινωνικές προλήψεις του τόπου του και τις όπισθοδρομικές άντιλήψεις των ανθρώπων του καιρού του, έβροντοφώνησε πάντα την αλήθεια προς όλες της κατευθύνσεις. Χτύπησε την άδικία όπου δήποτε την εύρισκε και στηλίτευσε την κοινωνική συμβατικότητα τη γεμάτη υποκρισία και φαρισαισμό. Σ' ένα από τα μεγαλύτερα έργα του, στα «Μυστήρια της Κεφαλλονιάς» γράφει: «Η κοινωνία μας νομίζει πως δέν πρέπει να ξεσκεπάζονται τα έλαττώματά της, και θεωρεί έγκληματίαν έρείνον όπου το κάμη. Νομίζει εναντίως ότι είναι χρέος κάθε καλού πατριώτη να κηρύττη άρετές εις τον τόπον των έλλαττωμάτων της.»

**

Ο Λασκαράτος πρωτογίνηκε γνωστός στην Νεοελληνική φιλολογία στα 1845 όταν

ετύλωσε στην Ἀθήνα τὸ ποιημά του «Τὸ Ληξούρι στὰ 1836». Ἀκολούθησαν μετὰ καὶ ἄλλα ἔργα του, μεταξύ τῶν ὁποίων σημειώνουμε τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλ- λονιάς» πού περιέχουν σκέψεις ἀπάνω στήν Ἐρησκέα στήν Οἰκογένεια καί στήν Πολιτική. Μὲ τὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ Λα- σκαράτος καταφαίνεται ὄχι μόνο λο- γοτέχνης ἀπαράμιλλος ἀλλὰ καί πολιτικός νοῦς.

Τὸ Μάιο τοῦ 1859 ἐκδίδει στήν Ζά- κυνθο τὴν οἰκογενειακὴ ὄπως τὴν ἐπιτο- φόρησε ἐφημερίδα «Ὁ Λύχνος». Μὲ τὴν ἐφημερίδα του αὐτὴ ἐστηλίτευε κάθε ἀξιο- κατακρίνη πράξι τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἐποχῆς του καί τοῦ νησιοῦ του, ἰδιωτικὴ καί πολιτικὴ. Ὑψωσε τὸ ἠθικὸ ἀνα- στημά του στῆς ὑπερβάσεις τῶν πολιτικῶν καί ἐστιγμάτισε τὴν δημοκρατία πού ἀ- στείχε τὸν τόπο του. Καί ἐνῶ ἡ ἐφημε- ρίδα του ἀρχισε σὰν οἰκογενειακὸ ἀνά- γνωσμα, ἐτελείωσε πολεμικὴ. Καί ὅπως λέει ὁ ἴδιος... ἔτσι συχνὰ κανεὶς γι' ἄλ- λου' κινεῖται κι' ἄλλου ἡ τύχη ἀπάντεχα τὸν πᾶει...

Εἰς τὴν 'μικρόσχημη αὐτὴ ἐφημερίδα φανερόνεται ὅλο τὸ σατυρικὸ δαιμόνιο τοῦ Λασκαράτου. Φανερόνεται ἀκέραιος ὁ Λασκαράτος. Ὁ εἰλικρινής, ὁ τίμιος, ὁ εὐθύς, ὁ ἐνάρετος. Ὅπως ἦταν φυσικὸ ὄλ' αὐτὰ δὲν ἄρσαν στούς ἐχθρούς του. Κι' ἦσαν ἐχθροὶ του ὅλοι οἱ ἀγύρτες, οἱ λαοπλάνοι καί οἱ ἐπιτήδειοι ἐκμεταλλευταί. Τοῦ κήρυξαν λοιπὸν ἀμείλικτο πόλεμο. Πο- τὲ ἐφημερίδα δὲν καταδιώχθηκε καί δὲν πολεμήθηκε τόσο ὅσο ὁ Λύχνος τοῦ Λασκαράτου. Γι' αὐτὸ καί ἐβγαίνει σὲ περιοδικὴς ἐποχές. Σὰν κομήτη τὴ βρί- σκουμε πότε, στήν Ζάκυνθο, πότε στήν Κεφαλληνία, πότε στήν Ἀθήνα. Ὁ τε- λευταῖος τῆς ἀριθμὸς ἐφάνηκε στὴ 1 Ἰου- λίου τοῦ 1868. Δὲν πιστεύω ἄλλη ἐφημε- ρίδα νὰ ἔλαβε παρόμοια ἐκδοσι. Ὁ συν- τάκτης τῆς πάντα κατατρεγμένους κυνηγ- μένος, καταδιωγμένος. Ἀλλὰ πάντα θα- ραλλέος, ὑπερήφανος καί γενναῖος. Θυσίασε πάντα τὰ συμφέροντά του καί ἐστάθηκε πάντοτε ἄσπιλος καί ἀφογος σ' ὅλες τῆς ἐκδηλώσεις του. Δὲν ἔκαμε ποτέτου πίσω

μιὰ καί ἤξερε πῶς εἶχε τὸ δικηο μὲ τὸ μέρος του. Στάθηκε πάντα φιλοπόλεμος κι' εἰσιμος νὰ δώση μάχη στήν κατάλληλη στιγμή. Ἐπιθετικὸς ὅπως ἦταν προκάλεσε τὸ μίσος τῆς καθυστερημένης κοινωνίας τοῦ τόπου του. Τὸν κατηγορήσαν πῶς γράφει ἄθρησκα καί ἀνήθικα πράγματα καί τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγη ἀφοῦ πρῶτα ἀφωρίστηκε ἀπ' τὸν ἐπίσκοπο Κεφαλληνίας.

* *

Ἴδε ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἀνθρώπινοι χαρα- κτήρες εἶναι τὸ τελευταῖο καί σπουδαιό- τερο ἔργο τοῦ Λασκαράτου, ὅπου ἐχει ἀπο- θησαυρίσει τίς ἀντιλήψεις του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καί τὰ ἐλαττώματά των. Στὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Λασκαράτος ἀποδεικνύεται παρατηρητὴς μὲ φιλοσοφικὸ πνεῦμα. Χρησιμοποιεῖ τὴν πείρα του μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στήν σύνθεση θαυμασίων ψυχο- λογικῶν εἰκόνων. Στούς χαρακτήρες του αὐτοῦς ὁ Λασκαράτος καταφαίνεται βαθῶς μελετητὴς τῆς κοινωνίας καί δυνατὸς ἀνατόμος τῶν διαφορῶν ἀνθρώπινων τύπων σὲ βαθμὸ πού μπορούμε ἀδίστα- κτα νὰ ποῦμε πῶς συναγωνίζεται αὐτὸν τὸν ἀρχαῖο Θεόφραστο καί ὑπερβαίνει τὸν Γάλλο LA BRUYERE. Ὅταν ἐδημοσιεύθηκε τὸ ἔργο του αὐτὸ ὁ Λα- σκαράτος εἶχε πιά καταλάβῃ τὴν ὀριστικὴ θέση του μεταξύ τῶν μεγάλων. Ἡ κοι- νωνία τοῦ Ἀργοστολιοῦ ὅπου ζοῦσε, ἔδειχνε τιμὴ καί σεβασμὸ στὸν ἠρωϊκὸ ἀγωνιστὴ κι' ἡ δόξα ἀρχισε νὰ στεφανώνει τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας του. Ἡ σκοτεινὴ περιόδος τῶν διωγμῶν εἶχε πιά περάσει κι' ἡ ἠθικὴ ἀναγνώριση εἶχε φέρεῖ τὴν νίκη στὴ μαρτυρικὴ ἐκστρατεία πού ἔκανε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ἠθικὴ τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι μιᾶς γενικωτέρας κοινωνικῆς ἐξελίξεως κι' ἀκλόνητη βάσι μιᾶς ἐθνικῆς καί κοινωνικῆς προόδου.

Ἡ πατρίδα μας ὀφείλει πολλὰ στὸν Ἀνδρέα Λασκαράτο, κι' ἡ νεώτερες γε- νῆς πρέπει πάντα νὰ μελετοῦνε τὸ ἔρ- γο του ἂν θέλουν νὰ στηρίξῃ σ' αὐτὴς ἡ κοινωνία μας βάσιμες ἐλπίδες γιὰ ἕνα καλύτερο κι' εὐτυχισμένον μέλλον.

ΔΙΟΝ. Α. ΚΟΥΡΗ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς. . . .

Τὸ χιονόνερο, πού ὁ παγωμένος ἀέρας τὸ κάνει νὰ χορεύῃ ἕνα τρελλὸ χορὸ, μᾶς κτυπᾷ σκληρὰ στὸ πρόσωπο, ἐνῶ προχωροῦμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κρυσταλια- σμένα μονοπάτια τῶν χιονισμένων Βου- νοκορυφῶν.

Ἐχομε ξεκινήσει πολὺ πρῶτ, πλησιάζει τὸ σουρούπωμα τῆς ἡμέρας, κι' ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νὰ βαδίζουμε στὰ μουγγὰ βυθισμένοι ὁ καθένας στὶς σκέψεις του. . . . Τὰ νlustρίματα μὲ τίς ἐπικίνδυνες τοῦμπες πού ἀκολουθοῦν πάνω στὰ πα- γωμένα μονοπάτια, διακόπτουν συχνὰ τὸ μονότονον καί σιωπηλὸ βᾶδισμά μας, μὲ τὰ γέλοια καί τίς τολμηρὲς Βρισιές πού ξεσποῦν ἀπ' ὄλους μας.

. . . Ἀπὸ μακριὰ ἀκοῦμε κάποιο δυνα- τὸ μουγγρητ. Εἶναι ἕνας ποταμὸς πού σὲ λίγο συναντοῦμε μπροστὰ μας.

Τ' ἄλογά μας στὸ ἀντίκρουμά του ἀνοιγοκλείουν ζωηρὰ τὰ μεγάλα ρουθού- νια τους καί χλιμιντρίζουν ἐνῶ κινουνα πέρα-δῶθε, κοντὰ στήν ὄχθη, σπασμα- δικά. . . .

Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, πού ἀπ' τῆς βρο- χῆς ἔχει ξεχειλίσει, ἀφίνου στὸ τρελλὸ τρέξιμό τους ν' ἀκούγονται τὰ φε- ρὰ καί μονότονα ἀναστενάγματά του. . . .

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ διάβασις τοῦ πο- ταμοῦ ἔχει τελειώσει, μὲ μικρὰ ἀτυχή- ματα εὐτυχῶς. . . .

Καί ἡ πορεία ἐξακολουθεῖ. . . .

Τώρα μπρὸς στὰ μάτια μας ξεπροβάλ- λουν τὰ χαμηλὰ διασκορπισμένα σπιτα- κια τοῦ χωριοῦ μὲ τῆς χιονισμένες στέ- γες. Ἀπὸ κάθε στέγη καί μιὰ καμινάδα πού καπνίζη. . . .

Εἶναι τὸ τζάκι πού καλεικαὶ σκεπτόμα- στε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν εὐτυχία ἐκεῖνου πού ἀπολαμβάνει τὴ ζεστασιά του.

Τὸ τοπεῖο εἶναι θαυμάσιο, καί γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κυ- τάξετε μιὰ καρτ-ποστάλ, ἀπ' αὐτὲς πού ἀπεικονίζουν συνήθως χιονισμένα τοπεῖα.

Σὲ λίγο βρισκόμαστε μὲς τὸ χωριὸ.

Τακτοποιοῦσε πρῶτα τὰ κτήνη μας, καί

κατόπιν ἐμεῖς χωρισμένοι σὲ διάφορες ομάδες κατασταλάζουμε στὰ διάφορα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ.

Τὸ σπῆτι πού βρήκαμε νὰ στεγαστοῦμε ἐγὼ μαζὺ μὲνα συναδελφὸ μου, ἀνήκει σὲ δυὸ γρηοῦλες, πού μὲ τὴν εἴσοδὸ μας τίς εἶδαμε νὰ κάθονται γύρω στὸ ἀναμ- μένο τζάκι πού σκορποῦσε τριγύρω του τὴ τόσο ποθητὴ γιὰ μᾶς ζεστασιά του.

Μόλις μᾶς εἶδαν προσεφέρθηκαν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν ἂν καί σ' αὐτὸ μᾶς ἐμ- πόδιζε ἡ γλώσσα πού μᾶς ἔκανε νὰ μὴ μπορούμε νὰ συνηνοηθοῦμε. Πάντως ἔ- κείνο πού ποθοῦσαμε τὸ κατάλαβαν καί μᾶς τὸ ἔδωσαν μ' εὐχαρίστησι. Ξύλα ἔφ- θονα γιὰ νὰ καίμε στὸ τζάκι ὅλη τὴ νύχτα.

Ὅταν μείναμε μόνοι μας ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ στεγνώσουμε τὰ ρούχα μας πού ἦσαν μουσκίδι κι' ἔκαμε τὴν ὑγ- ρασία νὰ μᾶς πηρουιάζει μέχρι κόκκα- λο.

Βάλαμε μπρὸς τὸ ἔργο μας τοῦ στεγ- νώματος φουμάροντας τὰ μονάκριβα τσι- γαράκια μας καί κουβεντιάζοντας ἀδιά- κοπα γιὰ τὸ σπῆτι τοῦς δικούς, καί τίς περιπέτειες πού τραβούσαμε.

Ἡ. . . . Εἶχαν περάσει δυὸ ὄρες ἀπ' τὰ μεσανυχτα ὅταν τελείωσε ἡ ἐργασία μας αὐτὴ.

Τὰ μάτια μας ἀπὸ τὴ κούρασι ἐκλείναν μόνα τους, ἀνίκανοι πιά ν' ἀντισταθοῦμε στῆς προσκλήσεις τοῦ Μορφέα.

Ρίξαμε μπόλικο ξύλα στὸ τζάκι, καί ἀ- φίσαμε ὀλότελα τὸν ἑαυτὸ μας στὴ γλυ- κειὰ ἀγκαλιά του γιὰ νὰ μᾶς ξεκουράση μὲ τὸ γλυκὸ του πιοτὸ. . . . Τὸν ὕπνο. . . .

Πρῶτ-πρῶτ εἴμαστε στὸ πόδι.

Πρωτοχρονιά. . . .

... Ἀνταλλάξαμε μιὰ εὐχὴ μὲ τὸ συνα- δελφὸ μου, ἐνῶ κυλοῦσαν δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια μας. . . .

«Ποιὸς δὲν βακρῶζει τέτοιες μέρες ὅ- ταν βρίσκεται στήν Ξενητεία;»

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Τοῦ κ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛ. ΔΕΔΟΠΟΥΛΟΥ
Τμηματάρχου Ὑπουργείου Συγκοινωνίας

Τὰ περιοδικὰ τὰ ἀπευθυνόμενα πρὸς τὴν Νειότητα εἶναι τὰ χρησιμώτερα ὅταν πραγματεύονται θέματα μορφωτικὰ τοῦ ἤθους των τοῦ χαρακτῆρός των καὶ τῆς ψυχικῆς των ἀναπλάσεως.

Πολλοὶ εἶναι οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους διατρέχει ἡ παιδικὴ ἡλικία ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων ἐπικινδύνων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνονται μὲν πρὸς αὐτήν, ἔχουν ὅμως ὕλην ἐξάπτουσαν τὴν φαντασίαν τῆς καὶ διαστρέφουσιν τὰ φυσικὰ προτερήματά τῆς.

Ἐὰν ἐκσοκινίετο ἡ ὕλη τῶν κυκλοφοροῦσάντων κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν περιοδικῶν καὶ ποικίλων ἄλλων ἀναγνωσμάτων τῶν ἑλευσάντων τὴν περιέργειαν τῶν νέων, τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν θὰ ἐρρίπτοντο εἰς τὴν κυράν ὡς ἐπικίνδυνα εἰς δημιουργίαν πραγματικῆς ψυχικῆς μορφώσεως χρησίμου διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν καλῶν πολιτῶν τῆς αὔριου.

Ἐπειδὴ δὲν ἐδόθη ποτὲ ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τὴν πραγματικὴν μόρφωσιν τῶν νέων, ἀφηνομένων ἑλευθέρων εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων εὐπαρογραφημάτων ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ ἐπιβάλλωνται ἀνάλογα μέτρα.

Ἐὰν εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἐχρειάζετο νὰ δοθῇ ἄκρα προσοχὴ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν Νέων πολλῶ μᾶλλον πρέπει νὰ δοθῇ τοιαύτη σήμερον διότι ἀπὸ αὐτοὺς περιμένομεν νὰ προκύψῃ μία καλλιτέρα Κοινωνία τῆς αὔριου.

στὸ ἀδελφάκια τῶν μεγάλων συνδρομητῶν μας. Εἶμαι ὅμως ἀπολύτως βέβαιος ὅτι καὶ οἱ μεγάλοι θὰ τὸ διαβάσουν μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Mlle Jeanne Bloch.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν Οἰκογένειαν λοιπὸν καὶ τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπὸ τὸ τί διαβάσουν οἱ νέοι, θὰ προκύψῃ μία πραγματικὴ μόρφωσις αὐτῶν μία δημιουργία καλῶν πολιτῶν μία εὐήμεροῦσα Ἑλληνικὴ Κοινωνία.

Διὰ τοῦτο εὐρίσκω ὡς ἀρίστην προσαπάθειαν τὴν κυκλοφορίαν «τοῦ Ξεκινήματος τῆς Νειότητος», καὶ τοῦ εὐχομαι καλὴν προκοπὴν καὶ συγκέντρωσιν περὶ αὐτοῦ ὅλων τῶν Νέων, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ καταβληθῇ προσπάθεια εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῆς ὕλης τοῦ ὅστε νὰ βοηθήσῃ τοὺς Νέους εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς καλῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν διὰ νὰ ἐξελιχθῶν εἰς καλοὺς Πολίτας.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς αἱ ὑπηρεσίαι τῆς ὁποίας θὰ παράσῃ «τὸ Ξεκίνημα τῆς Νειότητος» εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Νειότητα εἶναι ἀφάνταστοι.

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πολλοὶ θὰ νομίζουν ὅτι τὰ παιχνίδια τοῦ παίζουσι τὰ παιδιά εἶνε ἐφευρεσι τῶν τελευταίων χρόνων. Δὲν εἶνε ὅμως, ἀλλὰ ὑπῆρχαν καὶ στὴν ἀρχαιότητα. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε γιὰτὶ βρεθῆκαν πολλῶν εἰδῶν παιχνίδια σὲ παιδικοὺς τάφους κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν ποῦ γίνανε στὰ Αἰγυπτιακὰ, Ρωμαϊκὰ, Ἑλληνικὰ καὶ Ἑτρουσκικὰ νεκροταφεῖα. Στὴν ἀρχαιότητα ἐπικρατοῦσε αὐτὴ ἡ συνήθεια νὰ θάβωνται τὰ παιδιά μαζὺ μὲ τὰ ἀγαπημένα τοὺς παιχνίδια. Ἔτσι μέσα σὲ παιδικοὺς τάφους ἀνευρέθησαν ξύλινα ἀλογάκια, ἀμαξάκια, ἄρματα, ψεύτικα σκυλάκια, μικρὲς γάτες, χῆνες, γαϊδουράκια καὶ Ἰνδικὰ γουρουνάκια, φτιασμένα ἀπὸ διάφορα μέταλλα ἢ ἀπὸ τετρακόντα (ψημὴν ἀργίλο) καθὼς καὶ ἀπὸ ξύλο βαμμένον μὲ ζωηρὰ χρώματα. Τὰ παιχνίδια τ' ἀναφέρουν καὶ ὁ Ὅμηρος, ὁ Ὀράτιος ὁ Πλούταρχος, ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί. Μεταξὺ τῶν πολλῶν παιχνιδιῶν ἀναφέρονται 1) ἡ κρεπούντια ἢ τιντινάμπουλα δηλαδὴ ἡ σημερινὴ «κουδουνίστρα» 2) ἡ πούπα ἢ πλαγγὼν δηλαδὴ ἡ σημε-

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΣΤΙΣ 8 1)2

III (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξαφνικὰ, τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τοῦ Ὑπουργοῦ ἄλλαξε παρ' οὐθὺς σὲ ἀγωνιώδη μορφασμὸ πόνου! Ὀλόκληρη ἡ μορφή του συσπάστηκε στυγνὰ! Τινάχτηκε βίαια ὀρθός, ἀνέμισε τὰ χέρια του στὸν ἀέρα καὶ ἀμέσως ὕστερα σωφισατικὴ χάμα. Τὰ πόδια του κλώτισαν δυὸ φορές, τὸ κορμὶ του σπάρραξε κι' ἀπότομα κατόπιν ἔμεινε μαρμαρωμένο!

— Οἱ ἀστυνομικοὶ σάστισαν.

— Ὅταν ἀνοιξαν τὸ κρυστάλλινον κλουβὶ καὶ μῆκαν μέσα, εἶδαν ὅτι ὁ δύστυχος Ὑπουργὸς ἦταν περὶ θάνατον.

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ;

— Αὐτὸ ἦταν!

— Ὁ καταχθόνιος «Χ. Κ.» εἶχε πραγματοποιήσει τὴν φοβερὴν του ἀπειλή, μὲ τρόπο ἐντελῶς ἀνέλπιστο.

— Ἀλλοίμονό μας τώρα! μουρμούρισε κεραυνόπληκτος ὁ κ. Μπαριώ. Θὰ μάθουν ἡ ἐφημερίδες τὸ σατανικὸ γεγονός, θὰ περάσουν τὴν ἀνικανότητά τῆς ἀστυνομίας ἀπὸ γενεὴς δεκατέσσερις καὶ θὰ ὑψώσουν ὡς τὸν ἕβδομον οὐρανὸ αὐτὸν τὸν καταραμένο «Χ. Κ.» ἀποθρασυνοῦν ὁ ἄθλιος, θὰ στέλνῃ ἀράδα ἐκβιαστικῆς ἐπιστολῆς στοὺς πρὸ πολυταλάντους μας καὶ θὰ τοὺς γδύῃ ἀνενόχλητα, δίχως ἐκεῖνοι νὰ τολμῶν περὶ — καὶ μὲ τὸ δίκιο τους — νὰ τὸ γνωστοποιῶν στὴν ἀνικανὴ ἀστυνομία!

— Ἐξέτασαν μὲ σχολαστικὴ ἀκρίβεια τὸ κρυστάλλινον κλουβὶ. Τίποτα τὸ ὑπο-

ρινὴ «κούκλα» 3) τὰ νευρόσπατα οἱ σημερινοὶ καραγκιόζηδες 4) ἡ πῖλα, τὸ σημερινὸ τόπι, ἡ ὁποία ὅμως ἦτανε δερμάτινη φουσκωμένη ὄχι μὲ ἀέρα ἀλλὰ ἀπ' μαλλί καὶ στολισμένη ἀπ' ἔξω μ' ἕνα σφῆρδ πολυχρῶμα γεωμετρικὰ σχέδια. 5) ὁ τροχὸς τὸ σημερινὸ «στεφανάκι» 6) ὁ Ρόμβος δηλαδὴ ἡ σημερινὴ σβούρα καὶ καθέξις.

Στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου στὸ Παρίσι βρίσκειται ἕνα ὡμορφο Αἰγυπτιακὸ ἀκάτιο, μακρὸ ὡς ὀδόντα πόντους μὲ 8 μικροὺς κωπηλάτες ποῦ θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀριστούργημα τῆς αἰγυπτιακῆς τέχνης, τῆς ἐποχῆς Φαραῶ. Φαίνεται ὡς ἦτανε τὸ ἀγαπημένο καραβακὶ κάποιου μικροῦ πρίγκηπα στὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα Χρόνια.

Μὲ τέτοια λοιπὸν παιχνίδια διασκεδάζανε τὰ παιδιά στὴν ἀρχαιότητα καὶ μὲ τὰ ἴδια δι' ἀσκεδάζουν καὶ σήμερον ἐκτὸς τῶν παιχνιδιῶν τῆς τελευταίας ἐποχῆς δηλαδὴ τῶν μικρῶν ἀεροπλάνων, αὐτοκινήτων, μικρῶν κινηματογράφων κ.τ.λ.

πο δὲν βρῆκαν. Ὅτε καὶ στὸν ἀέρα ὑπῆρχε καμμιά χαρακτηριστικὴ ὄσμη δηλητηρίου ἢ δηλητηριασμένου ἀερίου. Ἐπίσης καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἐπιθανατοῦ ἀγωνίας τὰ ὁποῖα παρουσίασε ὁ δύστυχος Ὑπουργός, δὲν ἔμοιαζαν μὲ κανενὸς γνωστοῦ ὡς τώρα δηλητηρίου.

— Μύρισαν καὶ τὸ στόμα τοῦ πτώματος. Ὅτε ἡ τσουχτερὴ καὶ γαλακτοπαραγωγικὴ μυρουδιά τοῦ πικραμύγδαλου χτύπησε τὴ μύτη τους, ὅπως θὰ συνέβαινε μὲ κεραυνόβολη δηλητηρίασι ἀπὸ ὕδρου κυανικὸ ὀξύ, ὅτε ματωμένα ἀπὸ εἶδαν στὰ χεῖλη, ὅπως θὰ συνέβαινε ἐν δηλητηρίασι ἀπὸ στρυχνίνη. Ὅτε καμμιά πληγὴ δὲν ὑπῆρχε στὸ πτώμα. Ἄλλως τε θὰ ἐξεταζόταν προσεχτικώτερα ἀπ' τοὺς χειρουργοὺς ἰατροδικαστῆς καὶ ἴσως τότε νὰ ἐσακριβωνόταν ἡ αἰτία τοῦ τόσο μυστηριώδους θανάτου!

— Γιὰ τὴν ὥρα, μᾶς διόρθωσε καλὰ σὺ τὸς ὁ ἀχρεῖος «Χ. Κ.» μουρμούρισε θλιβερὰ ὁ κ. Σαρντόν.

— Δυστυχισμένε σύντροφε! ψιθύρισε πένθιμα ὁ κ. Μοντρεμπύ. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι μόλις πρὶν μιά ὥρα σὲ κορόιδα μέσα μου γιὰ τὸ κλεισιμὸ σου στὸ κλουβί! Ὑστερα ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὰ σκούπισε σκεπτικῶς. Βρισκόταν πραγματικὰ μπροστὰ στὸ παραδοξότερο ἔγκλημα ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχαν τύχει ὡς τότε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀστυνομικῆς καριέρας του.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ τρεῖς μεγιστάνες τῆς Γαλλικῆς ἀστυνομίας δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτα, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ πρῶτα τὸ πτώμα ἀπ' τοὺς ἰατροδικαστῆς.

Τέλος, τὸ ἀπόγεμα ὁ προϊστάμενος τῶν ἰατροδικαστῶν δόκτωρ Κάρολος Μάρτελ, φημισμένος ἐπιστήμων καὶ χειρουργός σ' ὅλη τὴν Παρισινὴ ἀριστοκρατία, καταπιάστηκε μὲ τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος στὴν εἰδικὴ πένθιμη αἴθουσα τοῦ νεκροταφεῖου. Τὸ πτώμα τοῦ μακαρίτη Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἑαπλωμένο ὀλόγυμνον στὴν ψυχρὴ μαρμάρινη πλάκα τοῦ τραπέζιου, δὲν συγκινοῦσε καὶ πολὺ τοὺς συνηθισμένους σὲ τέτοια μακάβρια θεάματα κ. κ. Μοντρεμπύ καὶ Σαρντόν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν μαζί τὴν νεκροψία. Ὁ ἀέρας μύριζε βαρεῖα ἀπὸ φαινικὸ ὀξύ καὶ ἀπὸ φορμόλη. Ὁ χειρουργὸς πετσόκοβε ψύχραιμος τὴς νεκρῆς σάρκες μὲ τὸ ἀτσάλινον νυστέρι του. Τέλος, ἔριξε τὸ λερωμένο νυστέρι του σ' ἕνα κύπελλο γεμάτο ἀπὸ ἀντισηπτικὸ, ντύθηκε καὶ στάθηκε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΑΣ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ !

Καλημέρα σας κυρίες και κύριοι, νέοι και νέες, μικροί και μεγάλοι, γέροι και γρηές, νήπια και δεσποινίδες, μαθητές και μαθήτριες κ.τ.λ. Είμαι ἐγὼ ὁ Ναβουχοδονόσορ κοινῶς ἀλλοιθώσος — ἔτσι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἀποκαλοῦν μερικοί, ἐπειδὴ τὸ ἀριστερὸ μου μάτι εἶναι λιγάκι στραβὸ. — Καί μιά καὶ ἦρθε ἡ κουβέντα γιὰ τὸ μάτι μου πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι δυστυχῶς χάρις σ' αὐτὸ τὸ παλιόματό μου τυχαίνουσαν πολλές φορές μερικὰ ἐπεισόδια γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ σὰς μιλήσω σιγὰ — σιγὰ ἂν ἐπιτρέψει ἡ καλὴ σὺνείδησός σας κι' ἂν βεβαιώσετε, νὰ μ' ἀκούτε. Γιατὶ πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι λιγάκι φλύαρος κι' ὁποῖος βαρύνεται νὰ μὲ διαβάσει θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλη χάρι νὰ κἀνὴ τὴν βόλτα του καὶ νὰ μ' ἀφήσει ἢ συχο νὰ γράφω ὅσο θέλω. Μπα! Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ μᾶς κάνουν κι' ἔλεγο στὴ δουλειά μας. Λοιπὸν στὴν κουβέντα μας. 'Αὐτὸ νὰ εἰπῶσιν νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι ὑπερήφανος τοῦ κ. Ξεκίνημα καὶ γραμματέως τοῦ περιοδικοῦ. 'Όσοι ἔχουν ἔρθει στὸ γραφεῖο μ' ἔχουν γνωρίσει γι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται ἄλλη συστάση.

Κρίμα ποῦνε ἀκριβὲς ἡ τοιγογράφος καὶ δὲν μπορῶ νὰ βάλλω ἐδῶ τὴν φάτσα μου. 'Αλλὰ δὲν πειράζει. 'Αλλοτε. Τώρα ὅπως σὰς εἶπα θάχατε τὴν εὐχαρίστησι — ἂν δχι τὴν εὐγενῆ καλωσύνη — νὰ μὲ διαβάσετε σὲ τοῦτη δὴ τὴ στήλη. 'Όκ. Ξεκίνημα τὸν ὁποῖον παρακάλεσα μοῦ εἶπε ὅτι μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὰς γράψω μιὰ σελίδα — μιὰ μόνο — σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, κι' ἂν δὴ ὅτι εἶν' ὄραϊα θὰ μ' ἀφήνῃ νὰ σὰς γράψω κάποτε — κάποτε.

Πρέπει νὰ σὰς πῶ ἐπίσης ὅτι σὺν γραμματέως ποῦ εἶμαι γράφω ἐγὼ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἀλληλογραφίας σας ποῦ στέλνετε στὸ ἀγαπητὸ σας Ξεκίνημα.

'Όκαϊμένος ὁ κ. Ξεκίνημα! Τὸν ἔφαγαν οἱ διαγωνισμοί. 'Απ' τὴν ὥρα ποῦ μὲνεται τὸ μεσημέρι, ὡς τῆς 8 τὸ βράδυ κι' ἀπ' τὴς 3 τὸ πρωὶ ὡς τῆς 8 ποῦ φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο δια ἀζει, διαβάσει, διαβάσει. Κατὰ τὴ γνώμη μου πρέπει νὰ τὸν προβιάσουν μὲ 'Αριστα. Τέτοιο διάβασμα ποτὲ μοῦ δὲν τόκανα ἐγὼ. 'Ας εἶναι. Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωὶ μὲ φάναξε πρὶν νὰ φύγῃ γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ μοῦπε: Ναβουχοδονόσορ παιδί μου βλέπεις ὅτι δὲν μοῦ μένει λεπὸ γιὰ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸ περιοδικό. — Τὸ βλέπω κύριε Ξεκίνημα ὅπως βλέπω ἐπίσης ὅτι ἔχετε γίνῃ σὺν σκύλος — μὲ τὸ μπαρντόν — μ' αὐτοῦς τοὺς διαγωνισμοῦς. Κ' ἐγὼ καθὼς ξέρε-

τε. . . . . Ναι καθὼς ξέρω, θέλεις τὸ καλὸ μου καὶ μὲ συμβουλευεῖς ν' ἀφίσω τὸ τόσο διάβασμα γιὰ μὴ χάσω τὴν ὑγεία μου. 'Ετσι δὲν εἶναι;

Τὸ χω ἀκούση τοῦλάχιστον 5000 φορές καὶ τὸ ἀποστήθισα ὅπως ἀποστήθισα σήμερα τὸ πρωὶ τὴς χρονολογίας τῆς 'Ιστορίας. Λοιπὸν αὐτὰ δὲν εἶναι δική σου δουλειά. Σ' εὐχαριστῶ πάντως γιὰ τὴν συμβουλή ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ κἀνεῖς μιὰ ἐκδόλευση. Μὰ κύριε Ξεκίνημα ἔχετε δικήν ὅτι δὲν εἶναι δική μου δουλειά, ἀλλὰ . . . . Δὲν ἔχει ἀλλὰ. 'Ακούσε ἐδῶ, ἐγὼ ὅπως ξέρετε ἔχω ἀκόμη μιὰ βδομάδα διαγωνισμοῦς. Λοιπὸν μεσα σ' αὐτὴ τὴ βδομάδα θ' ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ θὰ γράψῃς τὴν ἀλληλογραφία, κι' ὅτι ἄλλη δουλειά ἔκανα ὡς τώρα ἐγὼ. Κατάλαβες; Μάλιστα κ. Ξεκίνημα. Κι' ὁποῖος ἔρχεται γιὰ τὸ περιοδικό θὰ παραουσιάζῃσαι ἐσὺ. Σὺ φωνοί; Μάλιστα κ. Ξεκίνημα ἔχετε τὸν λόγο μου ὅτι θὰ κἀνω ὅτι περνᾷ ἀπ' τὸ χέρι μου γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰ παιδιὰ. Λοιπὸν θὰ πᾶς τώρα στὴν κάμαρά σου καὶ θὰ ἐτοιμάσῃς τὴν ὕλην γιὰ τὸ διπλὸ φυλλάδιο τῆς Προτοχρονιάς.

'Εγὼ δὲν θ' ἀνακατευθῶ καθόλου καὶ θέλω νὰ τὰ βρῶ ὅλα ἐτοιμα θυμάσαι τί μοῦχερς πῆ; Πῶς θέλεις νὰ μοῦ κἀνεις δῶρο τὴν 1η τοῦ χρόνου ποῦ γιορτάζω. Λοιπὸν σὲ πληροφορῶ ὅτι τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ μένα εἶναι νὰ κἀνης τις δουλειές ποῦ σοῦ ἀνέθεσα. 'Αντε τώρα στὸ δωμάτιό σου κοί μὴν σηκώσης κεφάλι.

Χαίρετε κ. Ξεκίνημα καὶ νὰ μείνετε ἀπολύτως ἡσυχος. Καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμοῦς. 'Ετσι λοιπὸν μπῆκα στὴν κάμαρά μου κι' εἶπα σὶδὸν ἑαυτὸ μου: Ναβουχοδονόσορ σήμερα δουλειά μὲ τὴν καρδιά σου! Μάζεψα τῆς ἐπιστολῆς σας κι' ἐτοιμάσθηκα ν' ἀρχίσω τις ἀπαντήσεις. 'Αλλὰ εἶδα ὅτι ἦταν τόσο σκοτεινὰ — ὁ οὐρανὸς ἦταν κατασυνεφιασμένος — ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ πάρω τὸ καντήλι κοντὰ μου γιὰ νὰ βλέπω καλύτερα. Πῆρα λοιπὸν τὴν 1η ἐπιστολή τοῦ κ. Γεωργιάδη κι' ἀρχισα νὰ διαβάζω ὅταν . . . . Ντρίν—ντρίν ἀρχισε τὸ τηλεφῶνο νὰ φωνάζῃ δαιμονισμένα. 'Αφῆσα ἀμέσως τὸ γράμμα κι' ἀρχισα νὰ κατεβαίνω ἑσσερα—εσσερα τὰ σκαλιὰ ὥσπου ἔφτασα στὴν τραπεζαρία καὶ πῆρα τ' ἀκουστικό. 'Ητανε ἕνας κύριος καὶ ρώτησε γιὰ συνδρομή. 'Ητανε τόσο φλύαρος ὥστε μὲ κρατήσε 7 ὀλόκληρα λεπτὰ μπροστὰ στὴν συσκευή. 'Ανέβηκα ξανά ἀποφασισμένος

Η ΑΥΓΗ

Ψηλά στὸ δάσος τ' ὄμορφο ἀπλώνεται γαλήνη οὔτε ἡ αὐρ' ἀνάλαφρη στὰ πεῦκα μουμουρίζει οὔτ' ἡ χρυστάλλινη πηγὴ τὸ φλοῖσβο της ἀφίνει κοιτοῦν τὸ πέπλο τῆς αὐγῆς ἀργὰ ποῦ κυματίζει

'Η ποίησις στὸ τραμόβουμα τῆς χαρῆς (θ' μῶ εἰ) στὸ φῶς' ἀσημομέτωπο ποῦ ξάφνου λαμπυρίζει καὶ χάνεται περήφανη καὶ σὺν χρυσάφι λυώνει ὅταν ἡ κόρη τοῦ βουνοῦ στὸ ἄρμα της γυρίζει.

Καὶ σὺν προβάλει ὀλόφωτη στὸ φεγγοβολημά (τῆς) ὀλόδροση, περήφανη πεντάμορφη θεὰ στὸ δάσος δίνει ἀπαλὰ τὸ πρῶτο φίλημά της καὶ φέρνει ἡ χρυσοπόρφυρη μαζὺ τῆς τῆ χαρὰ.

Χαράζει μέρα στοῦ βουνοῦ τὰ μυρωμένα πλάγια τὰ λούλουδα μοσχοβλοῦν στοῦ μπάτη τὰ φιλιὰ στὸ γλυκοχάραμα πετοῦν οἱ πέρδικες ἀνορία κι' ὀνειρεμένα τραγουδοῦν τὰ ἡδῶνια στὴ κλαριά.

Νοέμβρης 1942

MENIOS KALANTZOPOYAOΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Στις 7 τοῦ Δεκέμβρη ἀρχισαν οἱ διαγωνισμοὶ σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τῆς Πρωτεύουσας, καὶ στις 14 ἔκλεισαν ὅλα γιὰ νὰ ξαναρχίσουν σὺν Θεῷ τὸ νέο σχολικό ἔτος τὴν 1η τοῦ Φλεβάρη.

— 'Η ἐπιείκεια τῆς παρουσίας δὲν δειχτήκε φέτος. Γι' αὐτὸ πολλοὶ μαθητὲς μείνανε στὴν ἴδια τάξι. 'Όσοι ἔμειναν σ' ἕνα πρωτεύον κι' ἕνα δευτερεύον προβιάστηκαν ἂν ὁ μέσος ὁρος τῶν ἄλλων ἔβγαζε τὸ 10.

— Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στις 27 τοῦ Δεκέμβρη ἔλαβε χώρα ἡ γιορτὴ ποῦ διοργανώθηκε γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιὰ τῆς πόλεως ἀπ' τοὺς μαθητὲς, στὸ Λεόντειο Λύκειο τῶν Πατησίων. 'Ο κόσμος ποῦ κατέκλυσε τὴν αἴθουσα ἦτανε τόσοσ ὥστε πολλοὶ ἔμειναν ὄρθοι. 'Η γιορτὴ αὐτὴ περιελάμβανε 1) τὰ Κάλλαντα τῶν Χριστουγέννων. 2) 'Απαγγελίες ποιημάτων. 3) Τὴν 'Αρία τῆς Τόσκας μὲ βιολί καὶ πιάνο. 4) Τὴν ave Maria μὲ βιολί καὶ πιάνο. 5) 'Ενα χρονικό καὶ τέλος τῆς δύο 'Όρφανῆς (Κίνημα τογραφικὴ προβολή).

Τὴν γιορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὁ Σεβ. Διευθυντῆς τῶν Βαλκανίων Fr, Provincial, ὁ Σεβ. Διευθυντῆς τοῦ Λυκείου, διάφοροι καθηγηταὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. 'Η γιορτὴ αὐτὴ ποῦ διοργανώθηκε ἀπ' τὰ παιδιὰ, δειχνεῖ ὅτι τὰ 'Ελληνοπούλα δὲν ἐξήνανε τὰ συνομήλικα τοὺς φτωχὰ τῆς 'Αγίης αὐτῆς μέρες.

Ο ΓΕΡΩ ΣΟΦΟΣ

νὰ μὴ σηκώσω κεφάλι. Καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ἀνοιξα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου ἀλλὰ . . . ἔμεινα σὺν ἀπολιθωμένους. 'Η κάμαρα εἶχε γεμίσει καπνὸ. Νὰ τι εἶχε συμβεῖ: 'Εγὼ βιαστικός γιὰ νὰ πάω στὸ τηλέφωνο ἀκούμπησα τὴν ἐπιστολή τοῦ κ. Γεωργιάδη ἀπάνω στὸ καντήλι χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἐνοεῖται. 'Αμέσως αὐτὸ ἔπιασε φωτιὰ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τὰ γράμματα ποῦχα ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου ἔγιναν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Μόλις πρόφτασα κι' ἔσωσα 5 6 τὰ κάτω — κάτω ἀπ' τὴν πυρκαϊά. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ δῆτε ἀπαντήσεις στὰ γράμματά σας.

'Ηλύπη μου καὶ ἡ ἀπελπισία μου δὲν περιγράφονται. Πῶς θὰ δικαιολογούμην σὲ σὰς; Μέσα σὲ μιὰ διαρκὴ ἀγωνία ἔμεινα ὡς τὸ μεσημέρι ποῦ γύρισε ὁ κ. Ξεκίνημα. Τὸν πλησίασα τρέμων κι' ἀρχισα νὰ τοῦ λέω τὰ διατρέξαντα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ τύχη μου μὲ κυνήγαγε πολὺ αὐτὴ τὴν ἡμέρα γιατί ὁ κ. Ξεκίνημα ἐπειδὴ τῆς κάνει σαλὰτα στὸν διαγωνισμό τῆς 'Αλγέβρας—ὅπως μοῦ εἶπε ἀργότερα—ἦταν πῦρ καὶ μανία. Γι' αὐτὸ δ, ταν ἀκούσε τί συνέβη ἔγινε ἔξω φρενῶν, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελε νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Στὸ τέλος δὲ ἀφοῦ σκέφτηκε μοῦπε: 'Εγὼ δὲν θ' ἀνακατευθῶ καθόλου νὰ κάτσης μόνος σου καὶ νὰ γράψῃς στὰ παιδιὰ τὴν γκάφα σου.

'Ετσι θὰ τιμωρηθῆς μόνος σου. 'Εφερα ἀντιρρήσεις, παρακάλεσα, ἀλλὰ τίποτα. 'Ο κ. Ξεκίνημα ἦταν ἀμετάπειστος.

'Ε; Τί νὰ κἀνω κ' ἐγὼ; Ξεκινήματιος διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα, 'Αναγκάστηκε νὰ σὰς γράψω ὅλα αὐτὰ τὰ κατεβὰτα καὶ ἔτσι μὲ γνωρίσατε κιόλας.

'Αν ἡ πολυλογία μου σὰς κούρασε σὰς συνιστῶ νὰ κἀνετε ἕνα περιπατάκο ὡς τὸν 'Εθνικὸ Κῆπο εἶναι τὸ μόνο φάρμακο. Κι' ὅσοι ζαλιστήκαν καὶ νευρίασαν ἕνας ὑπνάκος θὰ τοὺς ἔκανε πολὺ καλό.

Στὸ ἐρχόμενο ἐλπίζω ὅτι θὰ διαβάσετε: <Πῶς στοιχειοθετῆται καὶ πῶς τυπῶνεται τὸ φύλλο>. Λοιπὸν σὰς χαιρετῶ ὁλους· ἐς δὴλ. τοὺς κυρίους καὶ τῆς κυρίες τοὺς νέους καὶ τῆς νέες, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, τοὺς γέρους καὶ τῆς γρηές, τὰ νήπια καὶ τῆς δεσποινίδες, τοὺς μαθητὲς καὶ τῆς μαθήτριες, κι' ὁλους τοὺς ἄλλους τοὺς ὁποῖους ἡ πέννα μου ἐξέχασε νὰ γράψῃ.

Προθυμότητος

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πώς μύρισε ξ, θείτσα ;
— 'Αγαπητή μου, της απαντάει η Λαίδη με γλυκύτητα, σου έχω πη ότι ποτέ δεν μιλάνε για ένα πρόσωπο σε ένα άλλο όταν το πρόσωπο για το όποιον μιλάνε είναι μπροστά.
— Ναί, θείτσα μου, έχετε δίκιο, το ξέχασα έντελως και άποτεινομένη στον Ριόθλεσλυ του λέει :
— 'Εμαύρισε Φοϋλκε, μόνο που εμαύρισε μονάχα στο πρόσωπο, γιατί ο λαιμός σου κάτω από το κολλάρο της στολής φαίνεται άσπρος.
— Αυτό σου χαλάει όλο το γούστο ξ ; άποκρίνεται ο Ριόθλεσλυ και ύστερα γυρίζει προς το μέρος της θείας του και της λέει :
— Δεν ξέχασα, θεία μου, τα μαθήματά σας, αλλά παρακαλώ να μου επιτρέψετε να παραβώ λιγάκι τους τύπους και να σας μιλήσω για τη Θεοπεσία αν και είναι μπροστά. Πώς μεγάλωσε ! Πόσο άλλαξε !
— 'Αλήθεια είδες ; και να φαντασθής ότι αναγκάσθηκα να την αφήσω να σηκώσει τα μαλλιά της, ενώ είναι τόσο μικρή ακόμη.
— Μά... φαντασθήτε, θεία, είναι ψηλότερη από μένα !
Την κυττάζει με θαυμασμό αλλά ή άμνησις της Κυρίας Σκάρλετ είναι τόσο ζωντανή ακόμη, ώστε δεν χωράει κανένα άλλο αίσθημα στην ψυχή του και μιά είναι ή σκέψη του, πώς να βρη δικαιολογία για να μπορέσει να φύγη την επομένη. Χωρίς πολλή δυσκολία έν τούτοις κατορθώνει και βρίσκει πρόσφασι και πάει κατ' εϋθείαν στο Πάρκ—Λέιν που είναι το σπίτι της Κυρίας Σκάρλετ.
Είναι όμως ημέρα υποδοχής της και την βρίσκει περιτριγυρισμένη, και άπογοητευμένος ξαναγυρίζει πάλι στο Τάουαρς για να ξαναφύγη σε μιά βδομάδα.
Στο Τάουαρς περνά μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή που προσπαθεί να πείση έν έαυτό του ότι τον ευχαριστεί' του είναι ευχάριστη ή συντροφιά της θείας του και τον διασκεδάσει κάπως ή Θεοπεσία, χωρίς όμως και να μπορεί να ξεχάσει το άντικείμενο της λατρείας του.
'Ενα πρωί, εκεί που διαβάσει έφημερίδες στο γραφείο, με την έλπίδα να δη γραμμένο στη στήλη της Κοσμικής κινή-

σεως τ' όνομα της αγαπημένης του ένας υπηρέτης τον ειδοποιεί ότι τον ζητάει ή λαίδη Μαίρη και τον παρακαλεί ν' άνεβη στο δωμάτιό της.

'Ο Ριόθλεσλυ τρέχει να άπακούση αλλά με έκπληξι βλέπει μόνη τη θεία του ένφω συνήθως ή Θεοπεσία της βαστάει συντροφιά.

'Εχει έπισημο ύφος και μόλις τον βλέπει του ανακοινώνει άμέσως τις σκέψεις της :

— Σ' έζητησα παιδί μου, Φοϋλκε, γιατί έχω να σου μιλήσω για κάτι σοβαρό. Κάτι που με βασανίζει έδω και κάμποσο καιρό τώρα.

Μιλήστε θεία μου, σας άκούω, της απαντά ο νέος, και κάθεται κοντά της.

'Επιθυμούσα, πολύ Φοϋλκε, να κανονίζαμε το ζήτημα αυτό του παιδιού... λέει ή λαίδη Μαίρη ένφω συγχρόνως άκουμπάει τα ρυτιδωμένα χέρια της στα χέρια του άνηψιού της

— Τι έννοείτε θεία μου ; την ρωτάει ο νέος

— Νά... ήθελα να μου ύποσχεθής ότι όταν έγω πιά δεν θα ύπάρχω έσύ θα είσαι προστάτης της. Σε ξέρω καλά και όταν μου δώσης αυτή την ύπόσχεσι θα μπορώ πιά να είμαι ήσυχη.

— Γιατί σας ξοχουνται αυτές ή ιδέες τώρα ; της λέει ο Ριόθλεσλυ. 'Εσεις θα ζήσετε πολλά χρόνια ακόμα.

— 'Οχι και τόσο πολλά, παιδί μου, δεν αισθάνομαι την καρδιά μου πιά διόλου δυνατή. 'Ω ! μη νομίζεις, του λέει μ' ένα σβυσμένο χαμόγελο, πώς με μέλει, παιδί μου, αλλά το μόνο που συλλογίζομαι είναι ή Θεοπεσία. Τι θ' άπογίνη όταν έγω θα κλείσω τα μάτια ! Θα την ανάλαβης υπό την προστασία σου.

— Μά αυτό χωρίς να μου το ζητούσατε θα το έκανα, απαντάει ο νέος, και μπορείτε να είστε άπόλυτα ήσυχη πώς τη Θεοπεσία θα την θεωρώ πάντα σαν αδελφή μου.

— Είναι τόσο γλυκό παιδί ! Κι' έχει πολύ καλό χαρακτήρα ! Βυθίζεται σε συλλογισμούς και σε λίγο εξακολουθεί..

— Θυμάσαι τη νυκτιά εκείνη που την σώμαμε ;

— Ναί... και που να ήξερα τότε πώς το μικρό εκείνο πλασματάκι θα κατόρθωνε να με ξεθρονίση.

('Η συνέχεια εις το έπόμενο)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

'Αγαπητά μου 'Ελληνόπουλα ες,

Σας εύχομαι άπ' τα βάθη της καρδιάς μου εύτυχιμένο τον καινούργιο χρόνο.

'Επίσης εύχομαι να ζήσουν χρόνια πολλά και εύτυχιμένα εις τους αγαπητούς φίλους και συνδρομητάς βασιλείου Ψυχαν, Βασίλειον Ι. Κατούρον, 'Ιωάννην Καμπανάκη, 'Ιωάννην 'Αναστασόπουλον, Γιάννην Φλιάσιον, 'Ιωάννην Δεδίμπρον, 'Ιωάννην 'Ιωαννιδον, 'Ιωάννην 'Αμπατζήν, 'Ιωάννην Παπαγεωργιάδον, 'Ιωάννην Μαραγκουδάκη, 'Ιωάννην Τεγόπουλον, 'Ιωάννην Γιοπανάκη, 'Ιωάννην 'Απέργην, 'Ιωάννην Κασιβαζην, Γρηγόριον Παπαδημητρώπουλον, 'Αθανάσιον Μενεμενήν, 'Αθανάσιον Παπακωνσταντινον, 'Αντώνιον Κλωναρίδον και 'Αντώνιον Παπαζαχαρίου που γιορτάζουν το Γενάρη.

'Ο Διευθυντής μου κ. Β Μαθιόπουλος ευχαριστεί θερμότατα όλους που του εύχθήκαν είτε τηλεφωνικώς, είτε με κάρτες είτε διά του Περιοδικού τα χρόνια πολλά για τη γιορτή του

Θά ήθελε με όλη του την καρδιά ν' άπαντήσει χωριστά στον καθένα, αλλά ήσαν τόσοι πολλοί οι εύχθέντες ώστε θα χρειάζοτανε μιά δλόκληρη στήλη που δεν μπορώ δυστυχώς να διαθέσω.

Τα δειγματα αυτά τον συγκινοϋν βαθύτατα και είναι μιά πολύτιμη ένθάρουσι για το έργο του και του χρόνου λοιπόν καλά μου παιδιά να είστε καλά να τον ξαναευχηθήτε.

Πιστεύω, πώς όλα τ' αγαπητά μου παιδιά θα ευχαριστηθοϋνε με το άνέλπιστο δεκαεξασέλιδο φύλλο, το όποιον δίνω σήμερα άψηφώντας της ύλικές θυσίες σαν το καλύτερο Πρωτοχρονιάτικο δώρο. Κι' άληθινά, για ίδητε τι όρατο που είναι, και τι έκλεκτή συνεργασία που έχει !

'Εννοείται ότι το δεκαεξασέλιδο αυτό όφείλεται κατά μέγα μέρος σε πολλούς άπ' τους αγαπητούς μου φίλους που άνασκουμπωθήκανε με τα όλα τους για τη διάδοσι του περιοδικού για την όποια θεράμια τους ευχαριστώ.

'Οπως θα διαβάσητε παιδιά μου σ' άλλη σελίδα, χωρίς να το θέλω έγω ο Ναβουχοδονόσορ ο συντάκτης της στήλης αυτής σας έκαψε της έπιστολής σας, και έπομένως όσοι δεν θα ίδοϋν έδω άπάντησι στα γράμματά τους θα ξέρουν την αίτία.

Και τώρα έμπρός για κείνα τα γράμματα που γλυτώσανε από τη φωτιά !

Γιατί σου έκανε έντύπωσι αγαπητέ μου 'Αρθοϋρε Δ... που είδες το ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ Κι' έφτασε στο 10 φύλλο ένφω όλαί άπόπειραι έκδόσεως τελευταία παιδικών περιοδικών σταματάνε όπως γράφεις στο πρώτο φύλλο !!! Το περιοδικό μου στηρίζεται σε ήθικές άργές κι' έχει όραίους σκοπούς όπως θα διαβάσης στη πρώτη σελίδα. με τη βοήθεια δε του Θεού είμαι βέβαιος ότι θα γίνης παππος και θα ίδης στο έτος 2000 το ΞΕΚΙΝΗΜΑ να το διαβάζουν τα έγγονιάκια σου

Πέρα πολύ όραίο το γραμματάκι σου μικρέ μου φίλε Δημητράκη Κ. Τρ... και χωρίς κανένα λάθος. Πολύ με εύχαριστήσες και να μου γράφης τακτικά για να συνειθίσης περισσότερο

ΑΘΩΝ ΦΕΡΑΝ. Σύμφωνα με την έπιθυμίαν σου ένέκοινα την τροποποίησιν του ψευδωνύμου. Σε εύχαριστώ κι' έγω κι ο Διευθυντής μου ιδιαίτέρως για της εύχές σου.

Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΝ Νεμέαν. Πεζογράφημά σας έλήφθη και έγκριθέν θά δημοσιευθής. Φύλλα περιοδικού έστειλα ταχυδρομικώς, 'Αναμένω συνδρομήν καθώς και ένεργείας σας δι' έγγραφήν στο περιοδικόν των φίλων και γνωστών σας.

Π. ΛΙΝΑΡΔΟΝ. Διήγημά σας ή Ψυχή είναι Λευκή έλήφθη και έγκριθέν θά δημοσιευθής. Σε εύχαριστώ για τα κολακευτικά σου λόγια και περιμένω να δώ έμπράκτως την άγάπη σου με την έγγραφήν συνδρομητών των φίλων και γνωστών σου

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

7) Προς τον ΤΟΞΟΤΗΝ, σε πληροφορώ καθώς και όλους τους άναγνώστας—τριες του ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ότι το ψευδώνυμο το βοήκα στους ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ του 'Αλ. Δουμά (πατρός) τους όποιους συνιστώ να διαβάσης.

ΑΘΩΣ ΦΕΡΡΑΣ

8) ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΛΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ εύχομαι σ' όλους — ες και ιδιαίτέρως στον ΤΟΞΟΤΗ

ΑΘΩΣ ΦΕΡΡΑΣ

9) Είσερχόμενος στην κίνησι χαιρετώ όλους και όλες. 'Αλληλογραφώ.

ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΠΟΥΛΙ

10) Περιμένω τὸν ΤΟΞΟΤΗ στὴ γωνιά ΔΕΡΕΧΑΝΗΣ — ΗΛΙΑ ΖΕΡΒΟΥ διὰ νὰ μονομαχήσω. ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΠΟΥΛΙ

11) Εἰσερχόμενος στὸ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ χαιρετῶ ὄλους καὶ ὄλες καὶ ἀλληλογραφῶ.

ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΜΥΑΛΟ

12) Ρωτῶ τὸν ΤΟΞΟΤΗ ἐάν τὸ βαπτιστικὸ τοῦ ὄνομα ἀρχίζη ἀπὸ Α. Περιμένω ἀπάντησιν.

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

13) Ἰδρύεται σύλλογος τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΤΗΣΙΟΠΟΥΛΑ

Σκοποὶ 1) Διαλέξεις 2) Διάδοσις ΞΕΚΙΝ. ΝΕΙΟΤΗΣ 3) ἐκδρομές 4) Προκηρύξεις διαγωνισμῶν κ.τ.λ. Πρόεδρος ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατάρτισιν Διοικητικὸν Συμβουλίου. Δεχόμεθα μέλη μόνο ἡλικίᾳς 15 ἐτῶν καὶ ἄνω τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἦνε συνδρομητὴς τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ καὶ νὰ ἔχουνε ψευδώνυμο. Ὁ Σύλλογος αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς κἀτι τὸ Πρωτότυπο καὶ θὰ καταπλήξη τοὺς πάντα καὶ τὰ πάντα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ γραφτῆτε δοκιμαστικὰ καὶ καὶ νὰ δῆτε.

14) Συγχαίρω θερμὰ τὸ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ γιὰ τὴ θαυμασίαν του ὕλην στὸ διπλὸ τοῦ Χριστουγεννιάτικο φύλλο.

15) Στὸ ἀγαπητὸ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ καὶ στὸν ἑορτάζοντα σήμερα Διευθυντὴ του εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

1) 1) 1943 Ὁ εἰλικρινὴς τοῦς φίλος.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

16) Στὸν πολυαγαπημένον φίλον καὶ Ἰδρυτὴ τοῦ ΞΕΚ. ΤΗΣ ΝΕΙΟΤ. Βασίλ. Μαθιόπουλον ἐπιτήσημερινῆ ἐπετεῖῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εὐχομαι μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου νὰ ζήσῃ χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα, γιὰ νὰ φέρῃ σὲ αἴσιον πέρας τὸ εὐγενικὸν του καὶ σὺνάμα βαρὺ ἔργον.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΗΛ. ΠΑΣΧΟΣ

17) Στὸν ἀγαπητὸν μου συμμαθητὴ καὶ Διευθυντὴ τοῦ Ξ. Ν. κ. Β. Π. Μαθιόπουλου, εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ ὄπως τὰ ποθεῖ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΜ ΓΙΩΣΗΣ

18) Τίς εἰλικρινεῖς εὐχὲς μου στὸν ἀγαπητὸν μου Βάσο Μαθιόπουλον.

ΚΩΤΣΟΣ Σ. ΝΕΙΑΔΗΣ

19) Στὸν ἀδελφικὸν μου φίλον Βασ. Μαθιόπουλον τίς πιδ θερμὲς εὐχὲς μου γιὰ τὴν γιορτοῦλάν του.

ΝΙΚΟΣ Θ. ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

20) Στὸν φίλον μου Βάσο Μαθιόπουλον εὐχομαι νὰ ζήσῃ Μαθουσιάζουσα ἔτη πρὸς χαρὰν ὄλων μας.

ΜΙΛΤΟΣ Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ

21) Εὐχομαι στὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ τρισευτυχισμένον ὄν καινούργιον χρόνον.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ εἶναι ἐν Θεσσαλονίκῃ: οἱ κ. Ἀδελφοὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΖΑΧΑΡΙΑΣ Α. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ἐν Πύργῳ (Ἡλείας): ὁ κ. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΚΑΛΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τριπόλει: ὁ κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΨΥΧΑΣ ἐν Κηφισσίᾳ: ὁ κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ καὶ Ἀμαρουσίῳ: οἱ Ἀδελφοὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Χ. ΒΟΥΛΓΑΡΟΠΟΥΛΟΙ.

Φυλλάδια τοῦ ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ τῆς ΝΕΙΟΤΗΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ 1) εἰς τὸ ἐν ὁδῷ Καραγιώργῳ 9 Βιβλιοπωλεῖον κ. ΗΛΙΑ ΔΙΚΑΙΟΥ 2) εἰς τὸ ἐν ὁδῷ Ὁμήρου 8 Α Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Καπανατῆδου.

*Ὅποιος γράψῃ 12 συνδρομητὰς (ἐτήσιους) θὰ παίρῃ δωρεάν ἐπὶ ἕνα χρόνον τὸ φύλλον.

*Ὅσων ἡ συνδρομὴ τελειώνη μετὰ τὸ παρὸν τεῦχος παρακαλοῦνται νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον. Συνδρομαὶ δεκταὶ εἴτε στὰ γραφεῖα τοῦ Περισοδικοῦ Χάινσεν 20—Πατήσια εἴτε στὸ ἐν ὁδῷ Βουλῆς 14 Ἀσματοπωλεῖον τοῦ κ. Παύλου Ματθοπούλου.

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ κ. ΗΛΙΑ Ν. ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὁδὸς Καραγιώργῳ ἀριθ. 9

Θὰ βρῆτε ὄλα τὰ σχολικὰ σας βιβλία, γραφικὴ ὕλη καὶ ὄτι ἄλλο βιβλίον γιὰ δῶρον ζήτησετε.

Φ Ο Τ Ο ΟΜΗΡΟΥ 8α

Πωλοῦνται καλλιτεχνικὰ ἀκουαρέλλαι μετὰ διάφορα τοπεῖα τῆς Ἑλλάδος

ΤΥΠΟΙΣ: Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάνη
Πλατεία Ἁγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους Τυπογραφικὰ καὶ Βιβλιοδετικὰ ἔργασια.